

„Jardo, čéče, to jsou věci,
povídali ve Strašecí,
že prej kocour z Hrdlořez
pokousal psa ze Strašnic!“

„A co na to ten pes?
Proč tam vůbec lez?!“

„Vo tom neví nikdo nic.
Jen že prej byl velkej hic
a ten kocour ze Strašnic
pokousal psa z Hrdlořez!“

„Z toho by se jeden pic!
Ten kocour byl ze Strašnic?!“

„No jo, čéče, tak těpic.
Běžím to říct do Ďáblic.“

Humrlec

Žije šťastně
humr v moři,
jako u nás
v řece rak,
a přece si
hlavu moří,
co se stane,
až ochoří...

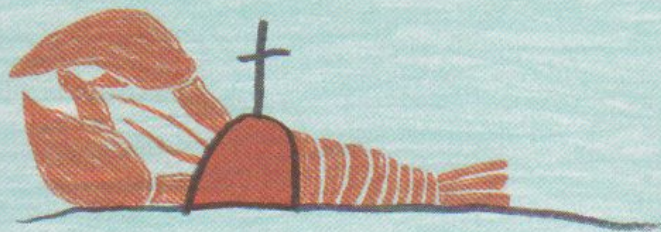
Jestli umře,
svět se zboří?
A připlují
ze všech moří
humři, tresky
a úhoři
na pohřeb
si poplakat?
A co bude
vlastně pak?...

Povídám mu:
„Koukej, humře,
i vlk v tundře
jednou umře,
co se stane,
to se stane,
věčně tady
nezůstane
ani kámen,
ani pták!“

Žije šťastně
humr v moři...

Nebo vlastně –
kdysi žil,
než se v moři
(pardon, v hoři)
jednoho dne
utopil.

A byl z něho
umrlec.
(Pardon, totiž
humrlec.)

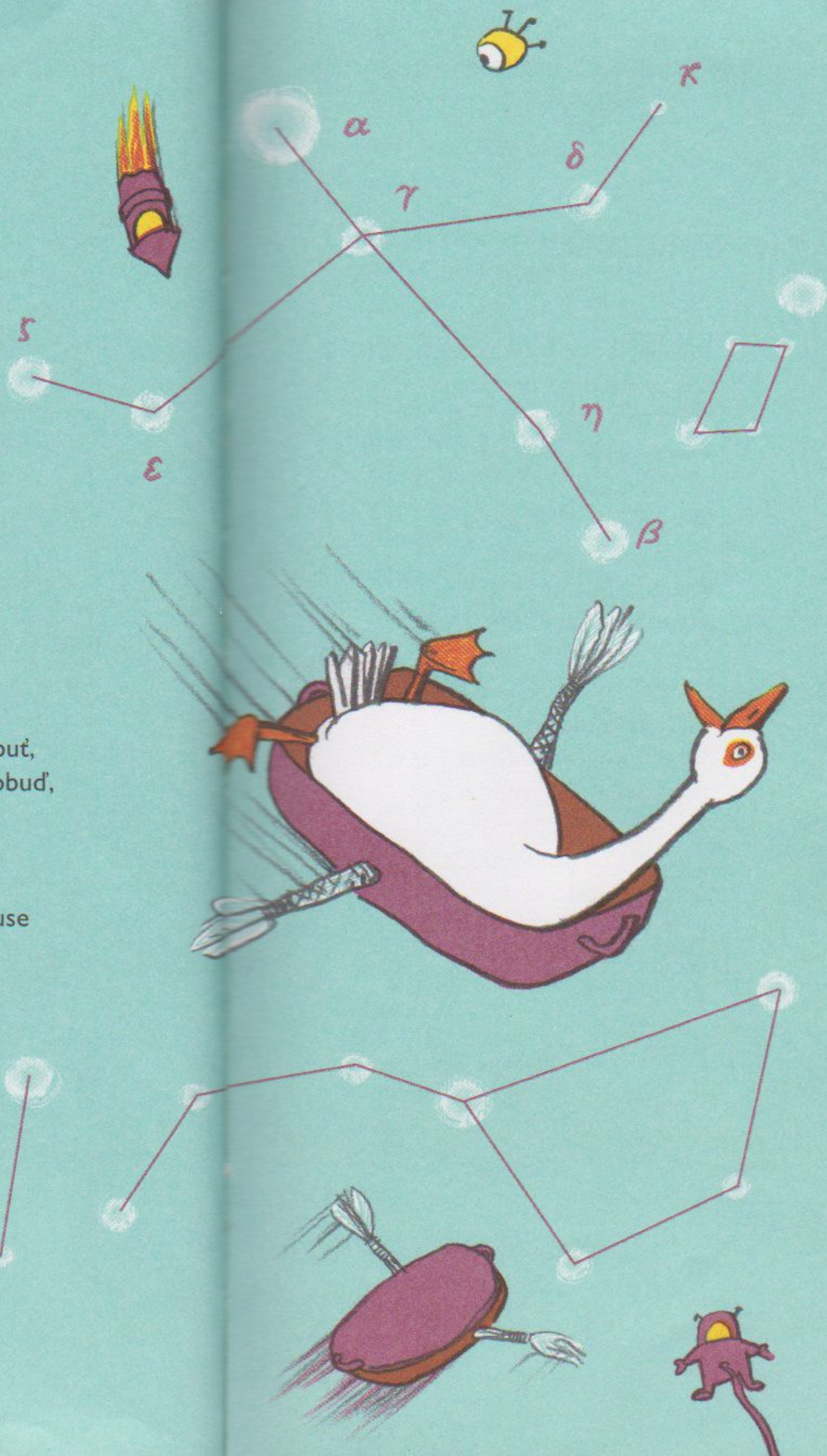
Co říká labuť huse

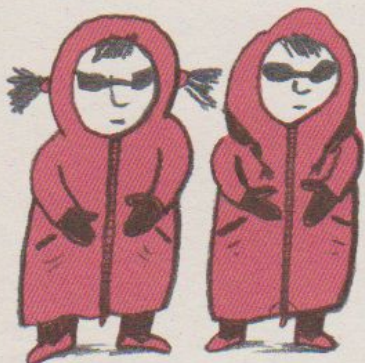
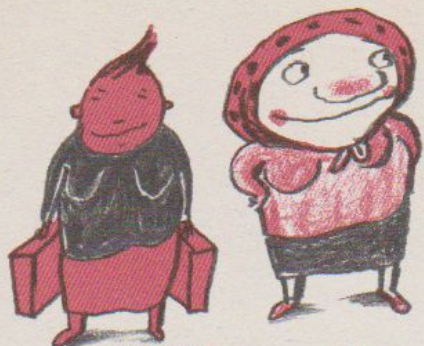
Husa si nic neužije,
brzo chodí na kutě,
na rozdíl od labuť,
která jenom podřimuje
a celou noc nehnutě
postává na jedné noze
a kouká, kde na obloze
je souhvězdí Labuť.

Husa skončí na pekáči,
nemá chudák perutě,
a peroutky sotva stačí,
aby z něho odletěla
na jih jako labuť.

„No tak, huso, nebuď labuť,
svět je krásný, tak se probud',
a dokud tě na pekáči
neobrátil na záda,
křič: Život je paráda!
A netvař se v jednom kuse
jako houser na funuse.“

(Tohle říká labuť huse.)

Kolik já mám vlastně tet?
Tak abych to nepoplet:

Tetu Bětu, tetu Květu,
tetu Fanču, tetu Manču,
tetu Táňu, tetu Stáňu,
tetu Vandu, tetu Žandu,
tetu Báru, tetu Sáru,
tetu Dášu, tetu Mášu,
tetu Katku, tetu Zlatku,
tetu Irču, tetu Mirču,
tetu Božku, tetu Jožku,
tetu Gitu, tetu Zitu,
tetu Zuzku, tetu v Rusku,
tetu Zdenu, tetu Lenu –
a dál už si nevzpomenu.

A měl bych jich ještě víc!

Jenže...

...z jedné tety stal se strýc!